

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 12ης Ιανουαρίου 2011 *

Στην υπόθεση T-411/09,

Ιωάννης Τερεζάκης, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος αρχικώς από τον B. Lombart, στη συνέχεια από τον Π. Συνοίκη, δικηγόρους,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους L. Flynn και C. ten Dam,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

με αντικείμενο προσφυγή περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 3ης Αυγούστου 2009, με την οποία δεν επετράπη στον προσφεύγοντα η πρόσβαση σε συγκεκριμένα χωρία και στα παραρτήματα ορισμένων εγγράφων που αντηλλάγησαν μεταξύ της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολεμήσεως της Απάτης (στο εξής: OLAF) και του ελληνικού Υπουργείου Οικονομικών, αναφορικά με φορολογικές παρατυπίες σε σχέση με την κατασκευή του αεροδρομίου των Σπάτων στην Αθήνα (Ελλάδα),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους E. Moavero Milanese, πρόεδρο, N. Wahl (εισηγητή) και S. Soldevila Fragoso, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς και διαδικασία

- ¹ Με ηλεκτρονική επιστολή της 24ης Απριλίου 2009, ο προσφεύγων, Ιωάννης Τερεζάκης, ζήτησε, βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), πρόσβαση στα έγγραφα που αντηλλάγησαν μεταξύ της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των ελληνικών αρχών αναφορικά με ενδεχόμενες

φορολογικές παρατυπίες σε σχέση με την κατασκευή του αεροδρομίου των Σπάτων στην Αθήνα (Ελλάδα).

- 2 Με ηλεκτρονική επιστολή της 8ης Ιουνίου 2009, ο διευθυντής της διευθύνσεως C «Επιχειρησιακή και πολιτική υποστήριξη» της OLAF επέτρεψε τη μερική πρόσβαση στα πέντε έγγραφα, στα οποία ο προσφεύγων είχε ζητήσει πρόσβαση. Τα έγγραφα αυτά ήταν τα εξής:
- έγγραφο της OLAF προς το ελληνικό Υπουργείο Οικονομικών με ημερομηνία 15 Οκτωβρίου 2004.
  - έγγραφο του ελληνικού Υπουργείου Οικονομικών προς την OLAF με ημερομηνία 20 Οκτωβρίου 2006.
  - έγγραφο της OLAF προς το ελληνικό Υπουργείο Οικονομικών με ημερομηνία 22 Δεκεμβρίου 2006.
  - έγγραφο του ελληνικού Υπουργείου Οικονομικών προς την OLAF με ημερομηνία 31 Ιανουαρίου 2007.
  - έγγραφο του ελληνικού Υπουργείου Οικονομικών προς την OLAF με ημερομηνία 27 Ιουλίου 2007.
- 3 Με έγγραφο της 19ης Ιουνίου 2009 προς τον Γενικό Γραμματέα της Επιτροπής, ο προσφεύγων υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση ζητώντας από την Επιτροπή να αναθεωρήσει την απάντησή της και να του παράσχει πλήρη πρόσβαση στα έγγραφα των οποίων γίνεται μνεία στην ανωτέρω σκέψη 2, συμπεριλαμβανομένων των παραρτημάτων τους, καθώς και σε μια ηλεκτρονική επιστολή που απέστειλε η OLAF στις 18 Ιουλίου 2007 στις ελληνικές αρχές.

- 4 Με έγγραφο της 3ης Αυγούστου 2009 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), ο Γενικός Διευθυντής της OLAΕ επιβεβαίωσε την άρνηση που περιείχετο στην απόφαση της 8ης Ιουνίου 2009. Προς στήριξη της επιβεβαίωσης αυτής, αναφέρεται στις παρεκκλίσεις που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', και παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001. Σε ό,τι αφορά την αίτηση προσβάσεως του προσφεύγοντος στην ηλεκτρονική επιστολή της 18ης Ιουλίου 2007, προβάλλει, πρώτον, ότι στην αρχική αίτηση δεν γινόταν μνεία του ως άνω ηλεκτρονικού μηνύματος και, δεύτερον, ότι το ηλεκτρονικό αυτό μήνυμα δεν είχε καταχωρισθεί στο φάκελο της OLAΕ, καθότι επρόκειτο για άτυπη υπενθύμιση.
- 5 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου [γνυ Γενικού Δικαστηρίου] στις 13 Οκτωβρίου 2009, ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 6 Με έγγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Φεβρουαρίου 2010, η Επιτροπή ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η προσφυγή εστερείτο πλέον αντικειμένου, κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε την ίδια ημέρα να ανακαλέσει και να αντικαταστήσει την προσβαλλόμενη απόφαση.
- 7 Στην απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2010 η Επιτροπή αναφέρει ότι επετράπη στον προσφεύγοντα ευρύτερη πρόσβαση στα έγγραφα τα οποία είχε αρχικώς ζητήσει, από αυτήν που του είχε παρασχεθεί με την προσβαλλόμενη απόφαση.
- 8 Στις παρατηρήσεις του επί της αιτήσεως καταργήσεως της δίκης, οι οποίες κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 9 Μαρτίου 2010, ο προσφεύγων αντιτάχθηκε στην εν λόγω αίτηση. Ισχυρίζεται, συναφώς, ότι η απόφαση της Επιτροπής της 4ης Φεβρουαρίου 2010 δεν κατέστησε την προσφυγή του εντελώς άνευ το αντικειμένου, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν του έχει παράσχει ακόμα πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα που καλύπτονται από την αίτησή του της 19ης Ιουνίου 2009, επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση.
- 9 Με διάταξη της 28ης Απριλίου 2010, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να εξετάσει μαζί με την ουσία της υποθέσεως το αίτημα της Επιτροπής να κηρυχθεί η προσφυγή άνευ αντικειμένου και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

- 10 Στο υπόμνημα απαντήσεως, ο προσφεύγων επισημαίνει ότι δεν άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 4ης Φεβρουαρίου 2010 και ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί βάσει της προσβαλλόμενης αποφάσεως, μη λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση της Επιτροπής της 4ης Φεβρουαρίου 2010. Επικουρικώς, ο προσφεύγων προβάλλει ότι, κατόπιν της αποφάσεως αυτής, θα μπορούσε να συνταχθεί με την αίτηση της Επιτροπής της 4ης Φεβρουαρίου 2010 περί καταργήσεως της δίκης, υπό την προϋπόθεση να δεχθεί η Επιτροπή να καλύψει τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε. Στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, η Επιτροπή σημειώνει, ειδικότερα, ότι δεν επετεύχθη συμφωνία με τον προσφεύγοντα επί ενός αποδεκτού ποσού για την κάλυψη των εξόδων της παρούσας δίκης.

Αιτήματα των διαδίκων

- 11 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση·
  - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 12 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- κυρίως, να διαπιστώσει ότι η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου και ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως·
  - επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
  - να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 13 Λαμβανομένων υπόψη της αιτήσεως της Επιτροπής της 4ης Φεβρουαρίου 2010 περί καταργήσεως της δίκης, των παρατηρήσεων του προσφεύγοντος της 9ης Μαρτίου 2010 επί της αιτήσεως αυτής και του υπομνήματος απαντήσεως, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι το παρεμπίπτον ζήτημα πρέπει να επιλυθεί χωρίς προφορική διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του.
- 14 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, εάν το αντικείμενο της προσφυγής εκλείψει διαρκούσης της διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να αποφανθεί επί της ουσίας, καθότι μια τέτοια απόφαση εκ μέρους του δεν αποφέρει κανένα όφελος στον προσφεύγοντα (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 19ης Ιανουαρίου 2010, T-355/04 και T-446/04, Co-Frutta κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. II-1, σκέψεις 43 έως 45).
- 15 Η εξάλειψη του αντικειμένου της διαφοράς μπορεί, συγκεκριμένα, να οφείλεται στην ανάκληση ή στην αντικατάσταση της προσβαλλόμενης πράξεως κατά τη διάρκεια της δίκης (απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Ιουνίου 1961, 5/60, 7/60 και 8/60, Meroni κ.λπ. κατά Ανώτατης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 605, και διάταξη του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1985, 82/85, Eurasian Corporation κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 3603, σκέψη 11· διάταξη του Πρωτοδικείου της 17ης Σεπτεμβρίου 1997, T-26/97, Antillean Rice Mills κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1347, σκέψεις 14 και 15).
- 16 Σημειωτέον στο πλαίσιο αυτό ότι, εφόσον οι έννομες συνέπειες μιας καταργηθείσας πράξεως παύουν, εκτός εάν ορίζεται διαφορετικά, κατά την ημερομηνία της καταργήσεώς της (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Φεβρουαρίου 1960, 16/59 έως 18/59, Geitling κ.λπ. κατά Ανωτάτης Αρχής ΕΚΑΧ, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 605), πράξη που ανακαλείται και αντικαθίσταται εξαφανίζεται παντελώς από την έννομη τάξη της Ένωσης. Επομένως, η ανάκληση πράξεως παράγει, κατά κανόνα, αποτελέσματα *ex tunc* (βλ., συναφώς, διατάξεις του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 2005, T-184/01, IMS Health κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-817, σκέψεις 34 έως 41, και της 9ης Σεπτεμβρίου 2010, T-120/09, Phoenix-Reisen και DRV κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψη 23 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 17 Διαπιστώνεται, επιπλέον, ότι είναι κατ' εξαίρεση δυνατόν προσφυγή ακυρώσεως να μην καταστεί άνευ αντικειμένου, παρά την ανάκληση της πράξεως της οποίας η ακύρωση ζητείται, εφόσον ο προσφεύγων εξακολουθεί να έχει επαρκές συμφέρον για την έκδοση αποφάσεως που ακυρώνει τυπικώς την πράξη αυτή (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Σεπτεμβρίου 2002, T-211/02, Tideland Signal κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-3781, σκέψεις 48 και 49 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 18 Στην προκειμένη περίπτωση, δεν αμφισβητείται ότι ο προσφεύγων ζητεί μόνον την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, παρά την έκδοση από την Επιτροπή της αποφάσεως της 4ης Φεβρουαρίου 2010, η οποία αντικατέστησε την προσβαλλόμενη απόφαση διαρκούσης της δίκης, ο προσφεύγων επεσήμανε ρητώς στο υπόμνημα απαντήσεως ότι είχε την πρόθεση να προσαρμόσει το αίτημά του, ώστε αυτό να αφορά και την απόφαση της Επιτροπής της 4ης Φεβρουαρίου 2010, παρότι, κατά πάγια νομολογία, είχε τη δυνατότητα αυτή (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2006, T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. II-4665, σκέψεις 28 και 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 19 Εξάλλου, από το σαφές γράμμα της αποφάσεως της Επιτροπής της 4ης Φεβρουαρίου 2010 προκύπτει ότι αποφασίσθηκε να «ανακληθεί η [προσβαλλόμενη] απόφαση και να εκδοθεί νέα σε απάντηση στην επιβεβαιωτική αίτηση του προσφεύγοντος της 19ης Ιουνίου 2009». Συνεπώς, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας που παρατίθεται στις ανωτέρω σκέψεις 15 έως 17, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η υπό κρίση προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου.
- 20 Σημειωτέον, ειδικότερα, ότι η ανάκληση της προσβαλλόμενης αποφάσεως και η έκδοση της αποφάσεως της Επιτροπής της 4ης Φεβρουαρίου 2010 συνεπάγονταν για τον προσφεύγοντα το αποτέλεσμα στο οποίο απέβλεπε με την υπό κρίση προσφυγή, ήτοι την εξαφάνιση της προσβαλλόμενης αποφάσεως από την έννομη τάξη της Ένωσης. Διαπιστώνεται, επιπλέον, ότι ο προσφεύγων ουδέν στοιχείο προέβαλε το οποίο να δικαιολογεί συμφέρον για την έκδοση αποφάσεως, διαπιστώνουσας παρατυπία της προσβαλλόμενης αποφάσεως.
- 21 Από το σύνολο των προεκτεθεισών σκέψεων συνάγεται ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της υπό κρίση προσφυγής.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 22 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Γενικό Δικαστήριο καθορίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.
- 23 Υπό τις ιδιαίτερες περιστάσεις της προκειμένης περιπτώσεως, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι, κατ' ορθή εφαρμογή της προαναφερθείσας διατάξεως, κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Καταργεί τη δίκη επί της προσφυγής.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του.**

Λουξεμβούργο, 12 Ιανουαρίου 2011.

Ο Γραμματέας
E. Coulon

Ο Πρόεδρος
E. Moavero Milanesi